

Sygn. akt II KK 302/12

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 grudnia 2012 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Waldemar Płóciennik (przewodniczący)

SSN Eugeniusz Wildowicz

SSN Włodzimierz Wróbel (sprawozdawca)

Protokolant Anna Janczak

po rozpoznaniu w dniu 12 grudnia 2012 r. w Izbie Karnej
na posiedzeniu bez udziału stron (art. 535 § 5 k.p.k.)
kasacji wniesionej przez Prokuratora Generalnego
na korzyść skazanej **A. B.**,
od prawomocnego wyroku Sądu Rejonowego
z dnia 24 stycznia 2012 r., ,
w zakresie dotyczącym orzeczenia grzywny,
na podstawie art. 537 § 1 i 2 k.p.k.,

**uchyla zaskarżony wyrok w części, w jakiej w pkt I tego
wyroku orzeczono na podstawie art. 33 § 2 karę grzywny
i w zakresie wymiaru grzywny przekazuje sprawę temu
Sądowi do ponownego rozpoznania.**

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w P., uwzględniając wniosek prokuratora złożony w trybie art. 335 k.p.k., wyrokiem z dnia 24 stycznia 2012 r. skazał A. B. za przestępstwo z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. na karę ośmiu miesięcy pozbawienia wolności, której wykonanie warunkowo zawiesił na trzyletni okres próby. Ponadto, na

podstawie art. 33 § 2 k.k. wymierzył jej grzywnę w wysokości 100 stawek dziennych.

Od wyroku tego kasację na korzyść skazanej wniosł Prokurator Generalny, zarzucając naruszenie prawa materialnego w postaci wymierzenia grzywny na podstawie art. 33 § 2 k.k., w sytuacji, gdy nie zostały spełnione materialnoprawne przesłanki stosowania tego przepisu. Nadto, Prokurator Generalny zarzucił naruszenie przepisów prawa procesowego, a to art. 343 § 5,6 i 7 k.p.k. w zw. z art. 335 § 1 k.p.k., polegające na wydaniu wyroku uwzględniającego wniosek prokuratora, w sytuacji gdy wniosek ten obejmował orzeczenie grzywny na podstawie art. 71 § 1 k.k.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja Prokuratora Generalnego jest oczywiście zasadna. Orzeczenie grzywny na podstawie art. 33 § 2 k.k. jest możliwe wyłącznie wówczas, gdy sprawca dopuścił się czynu w celu osiągnięcia korzyści majątkowej lub gdy korzyść taką osiągnął. Ani z opisu czynu przypisanego skazanej w wyroku, ani też z istoty przestępstwa z art. 270 § 1 k.k. nie wynika, by Sąd ustalił taki właśnie cel działania A. B. lub też osiągnięcie przez nią korzyści majątkowej. W tym stanie rzeczy zastosowanie art. 33 § 2 k.k. jako podstawy wymiaru grzywny stanowiło oczywiste naruszenie tego przepisu.

Nie ulega także wątpliwości, że wymierzenie grzywny na podstawie art. 33 § 2 k.k. jest mniej korzystne niż jej wymierzenie na podstawie art. 71 § 1 k.k. Świadczy o tym zarówno niższa górna granica grzywny orzekanej na podstawie tego ostatniego przepisu, jak również możliwość skrócenia orzeczonej kary pozbawienia wolności (w przypadku zarządzenia jej wykonania w warunkach określonych w art. 75 k.k.) o okres odpowiadający liczbie uiszczonych stawek dziennych (art. 72 § 2 k.k.), co nie jest możliwe w przypadku grzywny wymierzonej na podstawie art. 33 § 2 k.k.

Z oczywistych także względów należało za zasadny uznać zarzut autora kasacji, że sąd, mimo procedowania w trybie wynikającym ze złożenia przez prokuratora wniosku określonego w art. 335 § 1 k.p.k. i pozornego uwzględnienia wniosku w całości (co wynika z treści postanowienia Sądu Rejonowego w P. z dnia 24 stycznia 2012 r. /k. 1595/), w istocie wniosku tego w zakresie podstaw wymiaru grzywny nie uwzględnił, orzekając na niekorzyść skazanej.

W tym stanie rzeczy należało uchylić wyrok Sądu Rejonowego w zakresie wymiaru grzywny (pkt I wyroku *in fine*) i w tym też tylko zakresie przekazać sprawę do ponownego rozpoznania. Sąd Rejonowy, mając na względzie wydane przez siebie postanowienie o uwzględnieniu wniosku prokuratora złożonego w trybie art. 335 § 1 k.k. oraz treść tego wniosku, rozstrzygnie o wymiarze grzywny.